

**Bld voor de ziel van zaliger
Gerhardus Stephanus Onland,**

geboren te Buurse 26 Dec. 1920; na 'n noodlottig ongeval te Alstätte overleden, nog tijdig voorzien van de H. H. Sacramenten der Stervenden op 's Heeren Hemelvaart (18 Mei) 1944 en den 22en d.o.v. begraven op 't R. K. Kerkhof te Buurse.

Quis non flerit. . . . Wie zou niet schreien bij dit sterfbed? Allerlei vragen beklemmen ons: Waarom moest Gerard zoo jong sterven? Waarom moesten moeder en de broers en zusters dezen nieuwen slag verduren, nu 't nog maar een half jaar geleden is, dat vader van hen is weggenomen? Er is maar een antwoord: „God is Liefde” en wat Hij doet of toelaat, geschiedt om 's menschen bestwil. Bij God tellen niet de jaren, maar de goede werken, die in de door Hem toegetemeten tijd verricht worden. Moeder en de broers en zusters worden zwaar beproefd, het leed is haast niet te dragen, maar. . . . God beproeft niemand boven zijn krachten. Hij laat het lijden toe, om ons nog meer aan het aardsche te onthechten, om ons nog inniger met Hem te vereenigen. Hij wil, dat wij Hem zóózeer boven alles beminnen, dat wij bereid zijn alles, ook datgene, wat ons hier op aarde het dierbaarste is, voor Hem prijs te geven. Daarom, gij die hier achterblijft, moeder, broers en zusters, „weest niet al te bedroefd”, zoo roept Gerard u vanuit den hemel toe, „eens zult gij allen met mij begrijpen, dat wij door dit lijden dichterbij God — ons einddoel — gekomen zijn! Ik ben gelukkig. Bidt allen, dat God mij de tijdelijke straf, die ik door mijn menschelijke zwakheid verdiend heb, moge kwijtschelden.”

Laat ons bidden. Wij bevelen U aan, Heer, de ziel van Uw dienaar Gerhardus, opdat Hij, voor de wereld gestorven, voor U leve, en wil hem door Uw allergrootste barmhertigheid de zondestraffen kwijtschelden, die hij door menschelijke zwakheid heeft be-loopen. Door Christus, onzen Heer. Amen.